

Този, който нашепва

Карлстад, Швеция
02 Март 1999 г. 21:01

С настъпването на нощта, температурата бързо падна, изпълвайки въздуха с кристална свежест. Заваля сняг. Неестествената жълта светлина на уличните лампи караше едрите, рееци се снежинки да изглеждат като направени от захарен памук. Нищо не нарушаваше студеното спокойствие на квартала, освен някоя от периодически преминаващите коли по булеварда, в края на резидентната зона. Прозорците на повечето къщи светеха, но навън нямаше жива душа.

Гумите на полицейския автомобил заскърцаха по девствената снежна покривка на улицата и напукаха прозрачния лед на локвата пред голяма каменна къща. Колата бавно се изравни с варосания бордюр на тротоара и спря. Светлините на сирената бяха пуснати, осветявайки широкия, побелял от снега двор в червено и синьо.

Сержант Ларс Густафсон съобщи по радиостанцията, че е пристигнал на адреса. Отзоваваше се на сигнал за семеен скандал, подаден от разтревожени съседи. Ненавиждаше такива случаи. Истериични съпруги, пияни мъже, караници, викове. Не за това бе станал полицай. Заради няколко глупави административни грешки бе изпаднал в немилост пред прекия си началник - лейтенант Макинен и напоследък му се падаше все такава работа. Въздъхна, взе фенерчето си и излезе навън.

Подметките на обувките му заскърцаха по дребния чакъл, покриващ пешеходната алея в двора на къщата. Полицай Густафсон спря. Входната врата беше открехната и от процепа струеше светлина. Бавно се приближи до прага, подвикна и почука с фенерчето си по дървената рамка. Не последва отговор. Бутна тежката вратата и тя се отвори със скърцане.

Сержантът се бе нагледал на какви ли не неща, но това, което видя го хвана неподготвен. Трупът на едър мъж лежеше в неестествена поза на старинните дървени стълби във вестибюла, точно пред входната врата. Част от главата му липсваше - силен удар я бе направил на пихтия. Близо до него, на пода в локва кръв седеше като кукла бездиханното тяло на жена с бяло, като платно лице. Безжизненият ѝ поглед сякаш минаваше право през него. Но това, което го вцепени най-много бе усмивката, замръзнала на лицето ѝ, в последните мигове, преди настъпването на смъртта. Беше усмивка на блаженство. Разтворените ѝ пръсти докосваха дръжката на голям кухненски нож, а през покритите ѝ със засъхнала кръв китки минаваха тъмно червени линии. Прерязани вени... Не далеч от нея лежеше тежък метален модел на локомотив изцапан с кръв.

“Вероятно с него му е разбила главата” - помисли си Ларс.

Сержант Густафсон се втурна към служебната си кола, препъвайки се в заледените камъни на пътеката. Припряно грабна радиостанцията и повика помощ. Сърцето му биеше лудо. Звукът на първите сирени му донесе доза спокойствие, но щеше да мине доста време преди пулса му да се нормализира.. В рамките на минути, десетки полицейски и цивилни автомобили, линейки, а скоро след това и новинарски камионетки изпълниха улицата пред къщата.

Криминалистите направиха снимки на телата на жертвите, а медиците ги поставиха в сребристи чували и ги отнесоха в патология. Разследващи полицаи говореха с наизлезлите пред къщите си съседи, а след това разпитаха детайлно и Ларс, тъй като той пръв бе пристигнал на местопрестъплението. Самочувствието му се повдигна, когато красива репортерка се опита да му вземе интервю, но той вдървено отказа коментар. След това се присъедини към редовите полицаи,

които претърсваха къщата за улики, проверяваха бравите за взлом и преглеждаха записи от охранителни камери в района. След като не откриха нищо, Ларс започна да си дава вид на зает, докато "големите клечки" си довършат работата. До голяма степен случаят беше ясен и не бе останало кой знае какво да се свърши на терен. След бурен скандал, жената бе разбила главата на мъжа си с влакчето, след което си бе прерязала вените.

След като медиците изнесоха телата, на Ларс му се стори, че къщата доби дори по-зловещ вид. Фокусът се измести от трупове, върху големите количества кръв навсякъде. Стената до стълбището бе нашарена с кървави пръски, сякаш някой бе потопил четка в кофа с червена боя и след това я беше размахал на посоки. Кръвта на самата художничка бе събрана в малко езерце, в което беше седяла, очаквайки смъртта си. Миризмата напомни на Ларс за месарски магазин. Догади му се. Престори се, че търси нещо, изкачи се по стълбите и влезе през отворената врата на таванското помещение. Беше му дошло до гуша от ужасии тази вечер.

Един от съдебните следователи снимаше с масивен фотоапарат модел на гара, част от голям макет на железопътна композиция, който изпълваше стаята. Макетът бе невероятен - имаше влакове, железопътни релси, бариери, гари, обрасли с дървета планини и прорязващи ги тунели. Полицай Густафсон повдигна вежди от изумление. Всичко бе изработено с изключително внимание към детайла от метал, дърво, пластмаса и папиемаше, закрепено върху специално изработена за целта маса, разположена така, че да осигури достъп до всяка част от релсите. На рафтове по стените бяха подредени, искрящи в различни цветове, десетки модели на различни локомотиви и вагони.

- Явно наистина са харесвали влакчетата. - подхвърли тихо той.
- Поне преди да му разбие главата с едно от тях, предполагам.. - изсумтя в отговор фотографа.

Ларс прекара ръка по бляскавите метални релси. Наведе се да разгледа миниатюрните пластмасови хора, застанали в най-различни пози. Чакаха следващия влак на перона на великолепна гара във викториански стил с работещ часовник, но така и нямаше да го дочакат. Локомотивът на композицията липсваше.

- По дяволите Густафсон. Ти ли направи тази свинщина?!? - Лейтенант Макинен - неусетно кога пристигнал, бе нахлул в стаята след него и сега крещеше на сантиметри от лицето му.

Ларс се стресна и рязко се изправи. Погледна зад себе си. По невнимание бе стъпил в кърваво петно на стълбището и след себе си бе оставил серия от алени отпечатащи от лявата си обувка.

- Писна ми да работя с аматьори. На местопрестъпление си. Не можеш ли да си гледаш в краката?!? - лейтенантът вдигна ръце примирено и излезе от стаята.

Ларс се смути и целият почервения от срам. В бързината да напусне сцената на престъплението беше допуснал глупава грешка. Но данните вече бяха снети, доказателствата прибрани, а снимките направени. Нямаше нужда да го унижава пред колеги. Гневът запълзя по вените му.

- Докога ще търпиш този нещастник?!?

Ларс се сепна. Сякаш ушите му бяха доловили собствения му вътрешен глас. Обърна се за да види, от къде бе дошъл. В стаята освен него бе останал само фотографа, който разсеяно човъркаше апаратурата си.

Космите на ръцете му настръхнаха. Гласът идваше от посоката на голямо огледало с обсипана с орнаменти рамка от черна дървесина, поставено върху тежка стойка в ъгъла на стаята. От другата страна на потъмнялото от годините стъкло, го гледаше с небрежна усмивка неговото собствено отражение, само че Ларс не се усмихваше. Потърси с очи реакция от човека с фотоапарата, но той продължаваше да прави снимки, сякаш нехаеше за говорещи огледала.

- Пак ли чакаш някой друг да ти свърши работата, полицай Густафсон?!? - гласът на огледалния образ стана тих и сериозен - Крайно време е да се вземеш в ръце и да смажеш този ВРЕДИТЕЛ!!
-

Двадесет и седем часа по-рано..

От кухнята се разнесе пронизителното писукане на таймера на фурната. Последва го мекото шляпане на пантофи по гланцираните кухненски плочки. Госпожа Линдерман бързаше да извади лазанята преди да загори. Господин Линдерман се мръщеше на всяка храна, която хрупа. Не само препечена лазаня. Кората на хляб, печени картофи и дори чипс. Странностите на господин Линдерман ескалираха неимоверно след инцидента, а това далеч не бе най-голямата от тях.

Домакинята отвори вратичката на фурната и малката старомодна кухнята се изпълни с пара и аромат на готвено. С помощта на готварска ръкавица извади горещата тава и я постави на подготвената за целта подложка. Отрязва две парчета - малко крайно за нея и голямо и сочно от центъра на тавата за него и ловко, с помощта на сребърна шпатула, ги постави в чинии с позлатен ръб. Затананика си, докато ги носеше към масата. Върху снежно бялата покривка бе подредила голяма купа със салата, два вида разядки, бутилка кианти в охладител, чаши, излъскани прибори и салфетки в ринг, а центъра на масата красеше кристална ваза с малък букет полски цветя. В хладилника, очакваха своя ред в таз вечершното пиршество, две добре охладени купички панакота, гарнирана с манго.

Ингрид спря за момент за да огледа масата отстрани и се усмихна. Беше доволна от себе си. Не, че имаше специален повод. Ингрид Линдерман беше перфекционист във всяко свое начинание, а за нея вечерята бе най-важно такова. Преди години, малко след инцидента, тя напусна работата си като медицинска сестра и изцяло се посвети на домакинството. Гордееше с начина по който поддържа перфектния си дом. От избора на керамични фигурки, закупени от най-различни антиквариати в страната, които красяха многобройните рафтове и полици по стените, до ръчно бродирани от нея атлазени пердета. Домът ѝ бе прекрасен.

Време бе да повика съпруга си за вечеря. Заизкачва се по дъбовата вита стълба с полирани перила, която тихо поскръцване под краката ѝ. Днес Клаус се прибра от банката по-рано. Беше ден за отчети и денят му бе тежък. Изми се, преоблече се и веднага се качи в стаята с влакчетата.

Така наричаха таванското помещение, което господин Линдерман бе обсебил с любимото си хоби, а именно колекционерство и игра с умалени модели на влакови композиции. Огромната му колекция от влакове, препускащи по миниатюрни релси, минаващи по мостове над пропасти, товарещи и разтоварващи хора и товари, заемаше по-голяма част от стаята. Имаше реплики на парни локомотиви, електрически влакове, исторически значими композиции, а над тях като един благ и всемогъщ ЖП бог, всяка вечер се извисяваше усмихнатото месестото лице на господин Линдерман.

Ингрид се изкачи и по последните стъпала, спирайки за момент да погледа семейните снимки от пътешествието до Мауи преди десет години. И двамата бяха сложили по няколко килца. Една от снимките бе леко кривнала. Тя посегна да я оправи, но ръката ѝ увисна във въздуха. Малко момче се усмихваше между Клаус и Ингрид на фона на развети от вятъра палми. С нежно докосване я подравни с останалите и избърса пращинките от рамката ѝ. Отправи към дебелата дъбова врата на таванската стая. Замръзна щом сложи ръка на месинговата дръжка. Клаус разговаряше с някой. Любопитството ѝ надделя и долепи ухо до вратата.

- Не мисля че мога.. Тя все пак това е Ингрид.. Не.. Не.. - последва пауза - Да, това мога да направя.

Чула собственото си име, жената решително завъртя дръжката и отвори.

Клаус Линдерман стоеше в сумрачния край на стаята срещу голямото огледало - единствената вещ която не подмениха, когато купиха къщата преди години.

- Клаус! - повика го рязко, Ингрид - С кого разговаряше?

Господин Линдемман се обърна едва след няколко секунди. В погледа му се четеше объркване. Страните му поруменяха.

- С кого разговаряше, Клаус? - попита съпругата му настойчиво. Погледна към стария стационарен телефон, който се намираше не далеч от него. Беше малко вероятно да е успял да затвори и да се премести пред огледалото докато отваря вратата.
- Нищо важно, съкровище. Упражнявах един анекдот, който искам да разкажа добре в службата.. - очите му шареха притеснено и не срещнаха строгия ѝ поглед.
- Разкажи го на мен. - повдигна вежди домакинята.
- Той... Той е малко неприличен. - капчици пот избиха по горната устна на банковия служител - Не бих могъл. Знаеш - мъжки работи.

Госпожа Линдерман реши за сега да се задоволи с тази нескопосана лъжа и се усмихна с формалната си усмивка.

- Заповядай на вечеря, скъпи. Лазанята изстива.
- Идвам, Ингрид. Само да довърша тук. - Клаус се отправи към репликата на парен локомотив "Дукесата на Атхол" от 1937-ма с товарна композиция, натоварен с алуминиеви буренца пред една от трите гари в подножието на планината от папиемаше.

След като затвори вратата госпожа Линдемман залепи ухо за дървената повърхност и остана така около 30 секунди, но щом не чу нищо реши да го изчака в трапезарията. Беше решена да разплете тази история до край..

В Събота следобед господин Линдерман облече тренировъчния си екип и каза на съпругата си, че отива да потича в парка. Не го беше правил от толкова отдавна, че коремът му изпъваше старото горнище. Тя разбира се го целуна по бузата и го окуражи. Доктор Густафсон - кардиолог на Клаус и семеен приятел, от години се опитваше да го накара да свали няколко килограма.

Веднага щом входната врата се затвори Ингрид бързо върза шал на главата си, грабна палтото и дамската си чанта и се измъкна след него. И за момент не повярва на внезапното му спортно вдъхновение.

Клаус тръгна в бавното темпо на лежерно спортно ходене по тротоара, който започваше, след моравата пред къщата им. Синият парк, както го наричаха местните бе един от по-слабо посещаваните в града. Спокойно място, където можеше да се разходиш без нужда от човешки контакт и да подишаш чистия, хладен скандинавски въздух или просто да храниш патиците, които плуваха в малкото езерце. Намираше се на не повече от километър от тях и бе често посещавано място за тичане от Клаус, преди инцидентът да промени живота им. Отправи се натам.

Ингрид не се опитваше да се прикрива, просто спазваше дистанция. Бе сигурна, че Клаус няма да я забележи, дори да се изпречи пред него. Освен, че беше късоглед, той имаше навика да вижда само това, което очакваше да види. За нея не бе трудно да го проследи, защото темпото на спортно ходене, което натежалото му тяло поддържаше, не бе по-бързо от скоростта на естествения ѝ ход.

Клаус започна серия от разтягания на една от многото каменни пейки. Явно бе сериозен в намерението си да тича. От носа и устата му излизаха малки облачета пара. Извади лента за глава и уолкмен с малки слушалки от раницата си и си ги постави. Взе и още нещо, което Ингрид не

разпозна и го пхна в джоба си. Господин Линдерман протегна ръце, клекна няколко пъти и започна целеустремен крос озвучен от шумно пръхтене по алеята с върбите, която обикаляше езерцето. Ингрид реши да го наблюдава от една пейка, разположена на малък хълм, от който се разкриваше гледка към голяма част от парка. Тъкмо когато си мислеше да го остави и да се прибере в къщи, го видя как спира в подножието на хълмчето и вади нещо от джоба на спортния си екип. Клекна и разтвори салфетка на земята пред малко бяло кученце - болонка облечена в плетено елече, отдалечила се от стопанина си.

Госпожа Линдерман намери това за крайно необичайно. Съпругът и никак не обичаше кучета. Особено малките декоративни породи. Считаше ги за извращение, прищявка на човека - вредни и безполезни. А сега носеше специално приготвена храна в джоба си?

Кучето се приближи, подуши и започна плахо да яде съдържанието на салфетката. Без да става, господин Линдерман се огледа, свали раничката от гърба си, бръкна в нея и извади късо парче метална тръба. Замахна силно и удари кучето. Сподавен вик се откъсна от гърлото на Ингрид. Тя скочи на крака, прикривайки устата си с длан. Видя как Клаус удари отново и отново крехкото малко тяло на животно. Въпреки, че от него я делиха поне тридесет метра, тя разчете дивашки екстаз във обикновено безизразното му лице, която я накара да потрепери. Конвулсия да повърне се надигна от стомаха ѝ.

Господин Линдерман, побутна това, което бе останало от кучето с края на тръбата. Хвана го за крачето и със замах го хвърли в езерото. Безформеното червено-бяло телце се преметна във въздуха няколко пъти като парцал, преди да пльокне и изчезне под равната сива повърхност, образувайки няколко вълнички, които бавно се разпространиха, достигайки брега. Клаус изчисти оръжието си с кърпа, която извади от джоба си и ги прибра заедно в найлонов плик, който сложи в раничката си. Клекна отново няколко пъти и продължи кросът си с доста по-спокойно темпо. Ингрид продължаваше да стои права с ръка пред устата, докато се опитваше да проумее това, което току що се бе случило. Нейният Клаус бе планирал убийството на куче. Взе чантата си и с бърза крачка се отдалечи. Очите ѝ се навлажниха, когато се размина с възрастна жена с бастун, която викаше кучето си.

- Ела при мама, Рики. Къде си, момчето ми?

Спря за момент, изчисти сълзите си с кърпичка, като внимаваше да не развали очната си линия и целеустремено се насочи към дома си.

- Протеинов шейк за шампиона на дълги разстояния! - Ингрид посрещна на вратата мъжа си с голяма чаша с бледо розова течност, поднесена върху сребърен поднос и широка усмивка. Беше облякла светло синя дълга рокля с големи копчета и пантофки в същия цвят. За да скрие подпухването на очите си, бе сложила тежък вечерен грим. - Как беше тренировката, скъпи?

Клаус бе изненадан от това посрещане. Жена му го чакаше в коридора, веднага щом отвори входната врата. Застина за момент, без да знае как да реагира. Усмихна и се, взе чашата от подноса и я вдигна в знак за наздраве.

- Беше добра тренировка. - сви рамене небрежно той - Имах нужда от малко разпускане след тази дълга седмица на отчети.

Думата "разпускане" накара тялото на Ингрид да потръпне, но тя успя да запази хладнокръвие. Усмивката не слезе от лицето ѝ. Очите ѝ се спряха на малка капчица кръв с размерите на муха върху ръкава на спортния му екип. Веднага отмести поглед.

- Бързо свали тези дрехи, преди цялата къща да замирише на състезател по маратонско бягане. Къде е лентата ти за глава? - погледна го въпросително тя.

Кръвта нахлу в главата на Клаус и бузите му поруменияха. Лентата за глава беше в раницата му, но тъй като там бе и тръбата, я остави в багажника на колата си, преди да се прибере. Мразеше да лъже. Личеше му отдалеч и Ингрид винаги познаваше. Със сигурност щеше да разбере, че нещо не е наред и да започне да души, а Господ му е свидетел, познаваше я добре. След инцидента той до голяма степен се затвори в своя малък ЖП свят, а тя започна да се интересува от всичко и от всеки. Просто трябваше да си завре носа навсякъде. Толкова се стара да държи жена си на страна от всичко това. Но сега.. Трябваше да се допита. Преглътна и се опита да се усмихне небрежно.

- Може би съм забравил раницата си на някоя пейка. - Клаус се перна с длан по челото с комичен жест. - Знаеш какъв ставам щом огладнея.
- Не се бави много в банята. Вечеря след половин час. - Ингрид проследи как съпруга и се изкачи по стълбите към горния етаж. Лакираните дъски тихо стенеха под всяка негова стъпка.

Щом силуета на Клаус изчезна зад ъгъла, усмивката мигом слезе от лицето на госпожа Линдерман. Тя изпъна ръка и погледна пръстите си. Трепереха неконтролируемо. Бързо свали пантофките си и ловко заизкачва стъпалата, стъпвайки близко до стената, така че да предотврати скърцане. Чу как на горния етаж внимателно се затваря врата. Това не звучеше като вратата на банята. Клаус беше в стаята с влакчета. Сърцето ѝ подскочи. Избърза нагоре и залепи ухо до хладната гладка дървесина на вратата. Гласът на Клаус боботеше глухо през вратата.

- Знам, че знае.. Сигурно е намерила нещо или ме е проследила. Не знам.. - последва дълга пауза. - Не мога.. - и още една по-дълга - Тя трябваше да го гледа.. Не го изпускай от очи нито за миг, по дяволите. Винаги и казвам..

Ингрид чу дълбоко и влажно пръхтене. Знаеше какво означава това. Представи си как Клаус, целия почервенял, стиска юмруци пред огледалото. Когато се ядосаше можеше да видиш как вените туптят под тънката му бледа кожа, а въздухът излиза от носа му с отчетлив звук. Нямахше да е добре да я намери пред вратата. Бързо се отдалечи и тихо заслиза надолу.

Когато стигна до последното стъпало, вратата на стаята с влакчетата се отвори рязко. Последваха няколко мига на пълна тишина. Явно Клаус стоеше в тъмния коридор, но не предприемаше нищо, защото Ингрид не чуваше стъпки. Изведнъж се размърда - господин Линдерман слизаше надолу по стъпалата с твърда крачка.

- Клаус, миличък. Мислех, че влезе в банята. - госпожа Линдерман пъргаво се бе оттеглила в този край на кухнята, от който може да наблюдава трапезарията и стъпалата. Беше грабнала една кърпа - първото, което се изпречи пред очите ѝ и се правеше, че чисти кухненския плот.

Господин Линдерман не отговори. Прекоси трапезарията с тромави, механични движения и спря по средата на стаята. Погледа му бе прикован от небесно сините пантофки на Ингрид, оставени на дъсчения под. В бързината бе забравила да си ги обуе. Клаус погледна към жена си със стъклените си, безизразни очи. Наведе леко глава сякаш я проучваше и се чудеше какво да направи.

Изведнъж с решителна крачка тръгна към входната врата, отвори я и излезе навън, така както си беше по чорапи, без да я затвори зад гърба си.

- Клаус?!? - Ингрид изтича до вратата и погледна след него.

Отиваше към колата. Тя се върна обратно в кухнята и издърпа най-големия нож от месинговата поставка за ножове до мивката. Търкането на метал в метал прозвуча като изваждане на меч от ножница. Драконът идваше за нея.

Едрото тяло на мъжът ѝ изпълваше рамката на вратата. Ингрид усети с босите си крака студения въздух, който влизаше отвън. Тихото пръхтене на господин Линдемман се превръщаше в малки бели облачета. В ръката си държеше късата метална тръба.

- Колко пъти ти казах, Ингрид. Не го изпускай от очи. Къде беше, Ингрид? - той тръгна с бавни стъпки към съпругата си.
- Клаус, опомни се. Какво правиш?!? - домакинята скри големия нож зад гърба си и започна да отстъпва към стълбището.
- Порцелановите ти фигурки не струват нищо.. - изръмжа господин Линдерман. Завъртя тръбата с кръгово движение и парчетата от събираните с години фигурки от фламандски порцелан се разхвърчаха на всички страни.
Ингрид изпищя с всички сили.
- Писаните ти чинии не струват нищо. - пореден удар на тръбата разби с трясък стъклото на бюфета. Единствената оцеляла чиния от най-хубавия ѝ сервиз се затъркала по земята към краката ѝ. - Никога не съм ял в тези чинии, Ингрид. За какво са ми? Не ми трябва.. - Клаус вдигна ръце и посочи с тръбата в кръг около себе си. - Нищо от това не ми трябва, Ингрид. Трябва ми син. Да беше пазила Тими.

Споменаването на името му я шокира повече от всичко, което се случи тази ужасяваща вечер. Пред очите ѝ изплува спомен от един отдавна отминал слънчев ден. Ден, който се бе опитала да забрави. Сякаш късата метална тръба, освен посудата, бе строшила и катинара на мазето, където пазеше спомена за него. На сигурно и безопасно място - далеч от ума ѝ, който можеше да отрови и сърцето ѝ, което кървеше от него. Сега бе на свобода..

Чу как листата на кестените в двора шумоляха, подухвани от вятъра. Усети приятното гъделичкане на слънчевите лъчи по кожата си. Погледна към краката си и видя че тича до малко момченце, което се опитваше да запази равновесие върху колелото си. Смехът му изпълваше мудния, летен, следобеден въздух на празната улица на жилищния им квартал. Тими нямаше търпение баща му да се върне от работа, за да му покаже какво беше научил. Вече може да кара сам, без да го държат и без помощни колела. Момченцето въртеше педалите бързо, набирайки преднина по ливадата пред майка си.

- Ето го и татко. - зелено комби се зададе по улицата. - Не толкова бързо, Тими..
- Татее! - детето изпищя от удоволствие.

Настойчивият лай на съседското куче отклони вниманието ѝ. Наострил уши, пинчерът бе свил предна лапа, застанал върху другите си три широко разкрасени крака и лаеше по посока на приближаващата се кола. Като че ли времето забави своя ход. Очите на Клаус също се отклониха от пътя, по посока на натрапчивия лай. Когато Ингрид обърна глава към него вече бе твърде късно. Момчето бе насочило червения си велосипед право към гумите на приближаващата кола..

От транс я извади парещата болка от парче стъкло, което я удари по лицето. Топла капка кръв се втурна по бузата ѝ. Парченцата от кристалната ѝ купа, хвърлена от Клаус на земята се бяха разлетели на всякъде, като шрапнел на избухнал снаряд. Тя стисна силно дръжката на ножа, който криеше зад гърба си, така че кокалчетата на ръката и побеляха.

- Ще ме убиеш ли Клаус? - каза тя с изненадващо и за нея спокоен глас - Ще ме убиеш ли като куче?

Последната ѝ дума го накара да сбърчи носа си. През цялото време е знаела и се е преструвала. Така ненавиждаше фалша.

- Той е прав, Ингрид. Ти си вредител.. - господин Линдемман замахна с всичка сила към тялото на жена си. Тя изпищя и отскочи назад, изпускайки ножа на земята. Острието му се заби между дъските на пода и завибрира, издавайки нисък резониращ звук.

Госпожа Линдемман изтича няколко стъпала нагоре, спря и се обърна. Съпругът и стоеше в основата на стълбището, дишайки тежко, подпрян на парапета. По почервенялото му като домат

лице се стичаха капки пот. Той с мъка изкачи първото стъпало и се подпря на коляно. Хвана се с ръка за гърлото.

- Какво си ми направила, Ингрид? - с тих глас попита Клаус.

Госпожа Линдемман не му отговори. Изкачи още няколко стъпала, създавайки по-голяма буферна зона между двамата и оправи роклята си. Наблюдаваше го с интерес как тежко тупва на стъпалата, борейки се за глътка въздух.

- Той беше прав и за теб. Ти си безполезен..

С плавна стъпка се отправи към стаята с влакчетата.

-
- Той умира. - Ингрид стоеше пред огледалото, вперила поглед в отражението на собствените си очи. - Изпи отровата.

Очите на огледалната двойничка се извъртяха и устата ѝ се разтегна в неискрена усмивка.

- Дали умира? Не.. Въпреки всичко, което той направи, ти му даде само половината отрова. Ингрид гледаше втренчено как собствения и образ поглади с длан вътрешната страна на стъклото.

- Той обвинява, унижава, подтиска, недооценява. Мисли, че всичко, което правиш е повърхностно и глупаво. - затеатралничи образът, изброявайки с пръсти - И всичко това идва от човек, който си играе с влакчетата. Твърдоглав и надменен, той прави така, че всичко да се върти около него и глупавите му мании. Има стая за играчките си, а родителите му умряха в старчески дом. Този човек унищожава всичко до което се докосне.

Ингрид от огледалото елегантно се завъртя, придържайки крайчетата на синята си рокля и оправи червилото си, гледайки към първообраза си.

- Обвинява теб за смъртта на Тими? А къде беше той? - въпросът отекна в главата на Ингрид. - **ТОЙ КАРАШЕ КОЛАТА, КОЯТО ГО УБИ!!!** - лицето на двойничката от огледалото се изкриви от ярост. Заблъска с юмруци по стъклото така, че масивната рамка започна да се клати. - **ОТИДИ И ДОВЪРШИ РАБОТАТА!**

Гневът изпълни вените на Ингрид като течен огън. Ушите ѝ зазвъняха от писъците на огледалната и двойничка. Стисна зъби, пред очите и падна черна пелена.

“Той е виновен.”

Грабна локомотива от влаковата композиция на релсите върху стенда и се стрелна надолу по стъпалата.

Клаус лежеше на една страна подпрял се на лакътя си и дишаше тежко. Слюнката се стичаше през отворената му уста и капеше по горнището на спортния екип, образувайки тъмно петно. Пред очите му се изпречи босите крака на съпругата му. Погледът му се вдигна нагоре, спирайки върху металното локомотивче, който тя стискаше здраво в дясната си ръка. Модел на “Летящия шотландец” на Брикъл, в мащаб 1:120. Беше му любим. Примирено сведе очи, предусещайки какво ще се случи.

- То ни манипулира, Ингрид. - каза тихо Клаус - То е истинския вреди..

Глух удар го накара за замлъкне. Последва втори. И трети. Заудря го дивашки, докато конвулсиите в тялото му престанаха. Пръски кръв се летяха на всички страни. Ингрид изпусна обагреното в червено локомотивче и то изтрополи по дървения под. Малко алено поточе, запусна по стъпалата подобно на миниатюрен водопад и образува езерце с формата на полумесец около влакчето. Госпожа Линдерман седна на земята до мъжа си и извади кухненския нож, забит в дъските на пода.

Погледът ѝ се зарея някъде далеч напред, отвъд стените на перфектния ѝ дом. Две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. Лицето ѝ се озари от блажена усмивка и устните ѝ промълвиха:

- Потърпи, момчето ми. Мама идва..